

vi følge det ærede Mindretal, skulle vi nu præge Nigsdalere og halve Nigsdalere, som altsaa maa blive paastreene 1 Nigsdaler og 1/2 Nigsdaler. Men sat nu, at vi, altsaa som et Mar eller to kunne komme til at afslutte en Konvention, saa vil den Mynt, som vi have udmyntet med Paastrift 1 Nigsdaler og 1/2 Nigsdaler, ikke være rigtig brugelig; thi det vil jo være klart, at naar man slutter Konvention sammen med Sverrig, kan hærten dette Land eller Danmark beholde det Nigsdaler. Vi kunne ikke begge beholde dette Ord, og det ene Land kan vanskeligt gaa over fra det ene til det andet; thi i Overtagstiden vil man ikke kunne vide, om der menes den dobbelte eller den enkelte Daler. Nu mente rigtignok den ærede Ordfører, at Regjeringen kunde have Bemyndigelse til at skrive paa vores Mynter en Betegnelse af, at de gjaldt visse Kroner, men dette maa jeg dog tillade mig at sætte et meget stort Spørgsmaal til, ved, naar vi ikke ere sikre paa, at en Krone vil være nogenstue Mynt, thi den bliver først Mynt ved den Konvention, der er Tale om at afslutte, og hvorledes Regjeringen skulde kunne sætte Navnet af en imaginær Mynt, der ikke eksisterer i noget Land paa vore Mynter, kan jeg ikke forstaa. Det vil altsaa vise sig, at det netop er af praktiske Hensyn og for at undgaa store Bidtøfligheder i Fremtiden, at vi bør gaa ind paa Regjeringens Forslag, og at det er en meget betydelig Mislighed ved det ærede Mindretals Forslag, at det ikke har forandret Nigsdalerenheden til 2 Kroner.

Jeg kommer nu, mine Herrer, tilbage at gaa over til den anden Del af mine Betragtninger — jeg beder Thinget undskyld, om jeg har været lidt for vidtløftig i denne Sag, men dette ligger i, at vi have haft saa liden Leilighed til at drøfte den tidligere — nemlig hvad der vil ske, dersom Thinget negter sit Samtykke til Afslutningen af en Konvention med Sverrig. Der har det ærede Mindretal fuldkommen rigtig sagt i sin Betænkning, at man ikke kan vide, hvad Norge vil gjøre, og jeg vil tilføie, at denne Sætning langt fra er bleven svækket ved, hvad den ærede Ordfører anfarte os efter det norske „Uftenblad“, thi denne Meddelelse er en fuldkommen Underhaandsmeddelelse, og jeg tror ikke, at det er kommet nogen Beslutning fra Stortingets forstærkede Bantkomite, eller at der er fremlagt nogen Betænkning fra den. (Føder ikke en: Den kommer maaffet i Dag.) Maaffet kommer den i Dag, det vide vi jo ikke, men selv om et saadant Forslag kommer frem, hvad vidner det saa om? Det vidner om, at man i Norge anser det for sandsynligt, at der vil blive afsluttet en Konvention mellem Danmark og Sverrig. Det skulde fremgaa deraf, at de ville skrive „Krone“ paa deres Mynter; men hvilken Mening vil det have, at de ville skrive „Krone“ paa deres Mynter, naar der hærten eksisterer Kroner i Danmark eller i Sverrig? De maatte da selv lave en Krone for deres egen

Jornøielse, svarende til 30 Skilling Norff. Dette vidner om en anden Ting, nemlig, at de tænke paa, at naar de Bantføfligheder ere overvundne, som de for Diebliffet have ved at tiltræde Konventionen, da ville de tiltræde den. Dette skal jeg komme tilbage til siden, og da ogsaa berøre, hvad den ærede Ordfører sagde om, at vi ville tvinge Normændene. De Herrer ville se, at dette er en aldeles urigtig Betragtning, hvad der jo navnlig fremgaa af, hvad jeg her har sagt. Normændene ere altsaa i Færd med, som den ærede Ordfører sagde, at gjøre noget. Siguende som det, han foreslaar Thinget her at gjøre, men kun under den Forudsætning fra deres Side, at Konventionen kommer i Stand mellem Danmark og Sverrig. Hvis imidlertid Konventionen ikke kommer i Stand mellem Danmark og Sverrig, hvad ville saa Normændene gjøre? Jeg veed det ikke. Kan Nogen her svare mig derpaa? Jeg har ret nok fulgt Mit, hvad der i Norge og Sverrig er kommet frem om denne Sag, men jeg ser mig ikke i Stand til at besvare dette Spørgsmaal. Dernæst kommer det andet Spørgsmaal: Dersom vi ikke vedtage Konventionen, hvad ville saa Svenskerne gjøre? Kan Nogen sige det? Jeg kan det ikke, og jeg paastaar, at der Ingen er i denne Sal, der kan sige det, dersom det ikke netop skulde være den høitærede Finanzminister. Der er Ingen, der gennem sine Forbindelser kan vide det, fordi Svenskerne selv slet ikke vide det og selv slet ikke ere paa det Nene dermed. Svenskerne ville imidlertid vistnok sige: Nei, kunne vi ikke være sikre paa at faae en Konvention med Danmark i denne Sag, ville vi tage under meget alvorlig Overveieelse, om vi ikke skulle gjøre noget ganske andet, end hvad vi tidligere have tænkt paa. Og mine Herrer, hvorledes bliver saa Stillingen? Saa have vi vedtaget en Myntlov for os selv alene, saa have vi vedtaget et Myntsystem, som kun faar Gyldighed for vort lille Land, et Land, der ligger omgivet af store handelsdrivende Nationer, der ligger midt i Overtagingspunktet mellem nogle af de betydeligste Handelsrouter i Europa, baade fra Syd til Nord og fra Ost til Vest. Paa dette lille Punkt vilde man have dannet sig et eget Myntsystem, der slet ikke har Guld eller Silfventning i noget andet Lands Myntsystem. Sa, mine Herrer, det kan jeg sige Dem, at engang hen i Tiden, naar man har taet af Grindringen de færegne, til dels politiske Konstellationer, der i Diebliffet have bevoget det ærede Mindretal til at foreslaa en Beslutning som denne, vil man sige til os: Det var en Laabelighed at vedtage et saadant Myntsystem. Derfor vil jeg lægge det ærede Thing særdeles paa Hjerte, at det ikke gjør et Skridt, hvorved vi blive udsatte for alle de Misligheder, der følge af, at man kastes ud for Bind og Bove med Hensyn til det nye System, der indføres. — Jeg har endnu en Betragtning at frem-